

21. navadna nedelja C

*Zravnajte onemôgle roke in klécava kolena.
Za svoje noge napravite ravne steze,
da se to, kar šepa, ne bo izvinilo,
marveč bo ozdravelo. (Heb 12,12-13)*

Prvo berilo

Izaija 66,18-21

To govori Gospod: "Jaz poznam njihova dela in njihove misli, prišel bom, da zberem vse narode in jezike. Prišli bodo in gledali moje veličastvo. Polóžil bom nanje znamenje in tiste, ki bodo ubežali, bom poslal k narodom: v Taršíš, Pul in Lud, ki napenjajo loke, v Tubál in Javán, na oddaljena obrežja, ki še niso slišala mojega oznanila, ne videla mojega veličastva, in oznanili bodo moje veličastvo med narodi. In pripeljali bodo vse vaše brate izmed vseh narodov v dar Gospodu, na konjih, na vozéh, na nosilnicah, na mezgih in na dromedárjih, na mojo sveto goro v Jeruzalem," govori Gospod, "kakor prinašajo Izraelovi sinovi jedilno daritev v čisti posodi v Gospodovo hišo. Nekateri izmed njih bom vzel za duhovnike, za levite," govori Gospod.

Drugo berilo

Hebrejcem 12,5-7.11-13

Bratje in sestre, pozabili ste na spodbudo, ki vam govori kakor sinovom: 'Moj sin, ne zaničuj Gospodove vzgoje in ne omaguj, kadar te graja. Kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, katerega priznava.' Ko vas vzgaja, zdržite, saj Bog ravna z vami kakor s sinovi. Kje je namreč sin, ki ga oče ne bi strogo vzgajal? Nobeno vzgajanje pa v tistem trenutku ni prijetno, ampak bridko. Pozneje pa daje tistim, ki jih je izurilo, miren sad pravičnosti. Zato zravnajte onemôgle roke in klécava kolena. Za svoje noge napravite ravne steze, da se to, kar šepa, ne bo izvinilo, marveč bo ozdravelo.

Evangelij

Luka 13,22-30

Tisti čas je Jezus na poti v Jeruzalem šel skozi mesta in vasi in učil. Tedaj mu je nekdo rekel: "Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili?" On pa jim je dejal: "Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli. Ko bo hišni gospodar vstal in vrata

zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: 'Gospod, odpri nam!' Pa vam bo odvrnil: 'Ne vem, od kod ste.' Tedaj mu boste začeli govoriti: 'S teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil,' toda rekel vam bo: 'Ne vem, od kod ste. Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico!' Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v Božjem kraljestvu, sebe pa vržene ven. Prišli pa bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v Božjem kraljestvu. In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji."

V razmislek

V času, ko vzgojni udarci ne spadajo k uspešni vzgoji, je besedilo drugega berila težkó "prebavljivo". Na videz spotakljivo besedilo se vsekakor ne sme gledati iz stališča današnje pedagogike, temveč ga je potrebno razumeti v duhu takratnega časa, tako kot besede, ki so postale že skoraj pregovorne in upamo, da v pedagoškem smislu tudi dokončno pozabljene: "Kogar Gospod ljubi, tega vzgaja..." Besedilo se dotika osnovnega vprašanja: "Zakaj dobri Bog dovoli, da trpimo?" Za časa preganjanja Kristjanov se naslovnikom pisma Hebrejcem postavlja vprašanje o smislu trpljenja, tako kot se postavlja vsem ljudem, ki so nedolžni in jih doleti preganjanje, boj za preživetje in hudo trpljenje. To je verjetno najtežje vprašanje vere, ki se dotika temnih strani, skrivnosti, nerazumljivosti, in nepojmljivosti Boga; tožba celotnega človeštva se skoncentrira v eni sami besedi: "Zakaj?" Na tem mestu se zdi, da želi pisec pisma Hebrejcem dodati svoje mnenje, ko skuša primerjati odnos med Bogom in človekom z odnosom med očetom in sinom in se trudi razumeti ta odnos s pomočjo njemu znane tradicije in vsakdanjih izkušenj.

Dejanska téma tega odlomka besedila je vprašanje spopadanja s težkimi situacijami. Odgovor na vprašanje "Zakaj?" bomo dobili le v zelo redkih primerih. Ljudje, ki so premagali (pogosto zelo težke) stiske, vedó, da je potrebno predvsem vzdržati v tistih življenjskih situacijah, v katerih se čutimo "vzgajane" – t.j. "v prevzgoji". Da vzdržimo v takšnih trenutkih ne pomeni, da se resignirano predamo usodi, saj nas Sveto pismo sâmo opogumlja z različnimi življenjskimi zgodbami mnogih ljudi, da naj se "spremo" z Bogom in naj se pritožujemo čezenj, da naj se upremo in se z Njim bojujemo (kot Job) ter naj se z Njim pripravimo o smiselnosti in nesmiselnosti bolečih izkušenj. Resno bojevanje ljudem pusti tako brazgotine, kot polno blagoslova (kot Jakob). Kajti tam, kjer uspe ponovno odpreti stisnjeno pest, sprostiti zakrčenost, se notranje pomiriti z bolečimi izkušnjami in se naučiti živeti z bolečino, se zgodi zasuk, preobrat, sprememba in ozdravljenje – ne ozdravljenje v smislu izbrisa preteklosti, tudi ne v smislu telesne nedotakljivosti, temveč v celotnem smislu ozdravljenja, ki nas uči, da živimo pomirjeni s težkimi, bolečimi situacijami in najdemo smisel v takšnih situacijah. Če vse to vzdržimo, je posledica le-tega dar notranjega miru.

Zadnji dve vrstici prvega berila nas želita opogumiti, da se upremo indiferentnosti, ravnodušju in vdanosti v usodo, se spopademo z notranjimi in zunanji stiskami in vzdržimo v življenjskih preizkušnjah. Tako se lahko ohromelost ozdravi. Kdor pa se stalno skuša izogibati težkim življenjskih situacijam ali pa jih odriva na stran, tvega, da bo na koncu življenja, ko nam zadnja in nepreklicna odločitev ne dopušča več možnosti bega, zelo težko našel pot skozi ozka vrata, skozi katera mora vstopiti vsak(a) izmed nas sam.

"Ko se odpravimo na pot, nam obzorje odpre svoje meje." Odpraviti se na pot, biti v akciji, je vedno znamenje iskanja, bojevanja, življenja. Sreče in smisla ne najdemo na koncu ulice, temveč ko smo na poti, ko nekaj iščemo, v malih koščkih mozaika, ki jih srečamo ob poti. Celovita slika bo bila na cilju svetleče pisana in sijoče lepa.